Mizah

Kurultayda Halk Partisi Başkan vekilliğine
Yine ihtiyarlardan biri seçiliyor.

– YAĞLI TEMCİT PİLÂVI, TAZE BAŞLAR VAR!

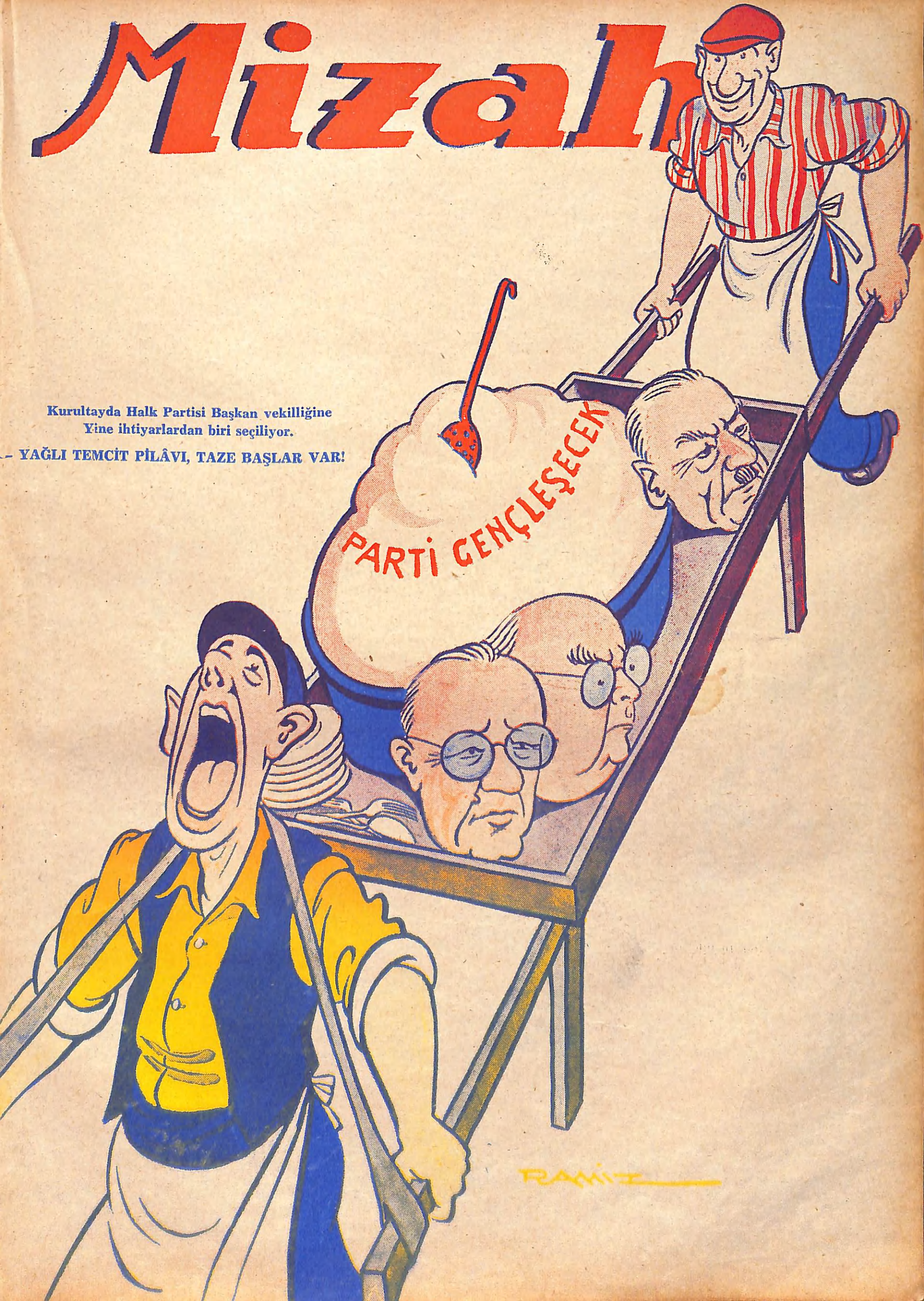

FIKRALAR

Fedakârlık

Mevsimin ilk balolarından birindeydi. İki nişanlı kalkıp gittiler. Bir aralık erkek:

— Bu akşam benimle bir iki dans edersin, sanırım, dedi.

Kız cevap verdi:

— A! Tabiî! Ben buraya sırf kendi zevkim için gelmedim ya!

Dua

Uzaktan geçen bir kızı gösterdi:

— Şu kızı görüyor musun? Annesine öyle bağlıdır ki, sorma! Dünyada kendisi için bir şey istemez, hep annesini düşünür.

— Ya?

— Evet. Meselâ her gün Allaha: «Yarabbim! Anneme zengin bir damat gönder!» diye dua eder.

Biri olmazsa...

Birbirlerine çok benziyen iki kız kardeşten biriyle nişanlanmıştı.

Arkadaşı:

— Yahu! dedi. Bunları sen birbirinden nasıl ayırdedebiliyorsun?

Nişanlı güldü:

— Ayırdetmeye çalıştığım yok ki!

Özür

Mahkemede hâkim, suçluya sordu:

— Karınızın başına niçin sandalyeyle vurdunuz?

Suçlu koca cevap verdi:

— Masayı kaldıramadığım için, efendim.

İş ciddiye binince...

Kızıl «mütefekkir» lerden biri, kulaktan dolma, ağızdan kapma propaganda neşriyatına başlamıştı.

Dinleyenlerden biri:

— Demek, dedi, sizin mezhepte her şey müşterek? Meselâ, on bin liran varsa, beş bini benim?

— Evet.

— İki evin varsa biri benim?

— Evet.

— İki otomobilin varsa biri...

— Senin.

— İki elbisen varsa biri benim?

— Hayır!

— Neden?

— Çünkü iki elbisem var.

Kahkaha

Bir ingiliz dostu, Doğan Nadiye:

— Biliyor musun? dedi. Dün gece Belediye gazinosunda ne oldu?

Doğan Nadi:

— Yoo, dedi. Bilmiyorum, ne oldu?

İngiliz sözüne devam etti:

— Bir adam, dedi. Merdivenden aşağı yuvarlandı. Herkes kahkahalarla güldü, gülmeyen tek insan bendim.

Doğan Nadi, onun sözünü kesti:

— Anlaşıldı, anlaşıldı, dedi. Devam etmene lüzum yok. Mutlak merdivenden düşen, bizzat kendindin!

Hamarat

Genç âşık memnundu. Saadetini üstat İsmail Habibe anlatırken:

— Beni o kadar seviyor ki! diyordu.

— Ya?

Âşık devam etti:

— Evet. Her zaman: «Seni herkesten fazla seviyorum!» diyor.

İsmail Habip kaşlarını çattı. Onun hesabına müteessir bir tavırla:

— Yok canım? dedi. Demek herkesi tecrübe etmiş ha?

Becerikli

Üstat Şekip Tunç dostlarına aile münasebetleri hakkında ilmî noktai nazarını anlatıyordu. Dinleyenlerden biri ötekine sordu:

— Sen karınla hiç kavga ettin mi?

Sual sorulan:

— Asla, dedi. O, eder ben dinlerim.

Arkadaşı hayret etti:

— Ya? dedi. Hayret doğrusu. Bu nasıl böyle oluyor?

Üstat Şekip Tunç:

— Gayet basit, dedi. Çünkü karısı, kavga etmesini ondan iyi biliyor!

Söyleyene bakma...

«Tanin» gazetesinin, neşriyatını tatil ettiğini haber veren yazısında şöyle bir başlık vardı:

«Gazetemiz daha iyi bir şekil alıyor.»

Altında da neşriyat sahasından çekildiği bildiriliyordu.

Bu iki cümle arasındaki tezadı işaret eden Ziyad Ebüzziya:

— Mânasız bir şey, değil mi? diye sordu.

Ortağı Vis Mareşal Cihad Baban:

— Hayır, dedi, bilâkis, gayet mânalı ve doğru: «Tanin gazetesi, neşriyatını tatil etmekle daha iyi bir şekil» almıştır...

Eksik olma!

Geveze ve can sıkıcı bir adamdı. Sokakta Agâh Sırrı Levende rastladığı zaman:

— Nasılsın bakalım? diye sordu. Dün sizin evin önünden geçtim, uğrayayım, diye düşündüm, sonra vaz geçtim.

Agâh Sırrı Levend hemen atıldı:

— Teşekkür ederim, dedi. Eksik olma!

Eyvah!

Misafir hayret etmişti:

— Ne o? Karınla konuşmuyor musunuz? diye sordu.

— Evet, konuşmuyoruz.

— Yine muhakkak o mahut karı-koca kavgalarındandır, değil mi?

Ev sahibi cevap verdi:

— Hayır, bu seferki ciddi.

— Ya?

— Evet. Siyasî bir münakaşa üzerine birbirimize darıldık!

Adres

Arkadaşının elbisesini pek beğenmişti:

— Terzin çok usta bir adama benziyor. Adresini verir misin bana?

Yeni elbiseli adam:

— Hay hay! dedi. Yalnız bir şartla: Sen benim ardesimi sakın ona verme!

SAYI : 72 — Cilt : 3 Fiatı 25 Kuruş 21 KASIM 1947

Mizah

Sahibi : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MCMUASI ★

BAŞKÖŞEDEN

Durmasına, Duruyorlar amma...

Erenlerin huzurunda toplanmışlar, demlenirlerken biri sormuş:

—Baba hazretleri, bir türlü akıl erdiremiyorum: Şu mevlevilerle bektaşilerin arasında ne fark var?

Baba erenler, kadehini avucunun içinde saklamış, baş ve şehadet parmaklarını, eski harflerin (lâm elif) i şeklinde yukarıya dikmiş, bir:

— Eyvallah!

Bastıktan sonra, kadehi son curasına kadar dikmiş, yumruğunun tersiyle bıyıklarını bir sağa, bir sola itmiş:

— Onlarla bizim aramızdaki fark şudur, demiş. Mevleviler, (Allah!) der dönerler, biz (Allah!) der dururuz!

Bütün teminatlara, bütün beyanatlara rağmen demokratların yer yer tazyike uğradıkları, hattâ dayak yedikleri bile bir hakikattir, ayan beyandır.

Edirne vilâyetinin Lâlapaşadaki kaymakam vekili, Demokrat partinin ilçe başkanı Ali Şahinşaha parti meseleleri yüzünden kızmış; karakola çekmiş, hem kendisi döğmüş, hem de jandarmalara döğdürmüş.

Şimdi tevkif edimiş bulunan bu kaymakam vekilinin zihniyeti, maalesef bazı idare adamlarında vardır.

Bu kötü zihniyeti söküp atmak için hükûmetin daha başka türlü, daha esaslı tedbirler alması vakti çoktan gelmiştir. Vakıa Demokratlar, her şeye ve her şeye rağmen:

— Allah!

Diyip duruyorlar ama, bu iş sonuna kadar böyle devam edemez.

MİZAHÇI

— Ben mahiyetini keşf edinciye kadar, galiba sabah olacak!

Bu gidişle...

Yazan:
ERTUĞRUL ŞEVKET

Bir adam, Cağaloğlu hamamından fırlamış, peştemalı belinde, ayağında takunyaları tıkır tıkır Emniyet müdürlüğünün yolunu tutmuş.

Orada ne söylemiş? Burası meçhul. Halbuki ben, havadisi yazan gazetecinin yerinde olsam bu, zamanımızın, yaşadığımız hayatın en kudretli sembolü olmağa lâyık adamı bulur, ondan beyanat alır; ismiyle, resmiyle gazeteme basardım.

Zavallı, kim bilir neden böyle yapmış? Akıllı uslu; kirden, pastan kurtulmak için hamama girip de sonra peştemalla sokağa fırlamakta ve doğruca Emniyet müdürlüğüne başvurup teslim olmakta herhalde bir sebep var!

Belki de, şöyle bir sabunlanmış, yorgunluk çıkarayım, diye, göbek taşına boylu boyunca, sırtüstü uzanmış, ellerini başının altına yastık yapmış, gözlerini yummuş, düşünmeğe başlamıştı.

Hay, kör şeytan! İşi yok ki... Burada bile insanın aklına girer; nelerden, ne kötü ihtimallerden bahseder.

Belki de bir memur, bir tahsildardı. Herkes gibi ,yalnız büyük vurgunlardan servet yapmamış herkes gibi o da ipin ucunu kaçırmış, hasta kızının reçetesini yaptırmak, mektepteki oğluna papuç alabilmek için zimmetine para geçirmişti. Halbuki, yarın müfettişlerin gelmesi, hesapları kontrol etmesi ihtimali vardı. Şimdi ne yapacaktı? Nereden para bulacak da, açığını kapatacaktı? Müfettiş bu, hiç söz dinler mi?

— Efendi birader, zaten zimmetimdeki para, at, deve değil ki... Otuz liranın içinde. Aybaşı maaşımı alır almaz, hemen yerine koyacağım.

Efendim nerede, o nerede? Elinde kalem, ha bire zabıt tutuyor. Üç adet domates renkli kâğıt parçası için hapislere girecek; otunuz, ocağınız sönecek... Halbuki, eloğlu, otuz liranın bir kaç mıslini bir rakı sofrasında bırakıyor da kılı bile kıpırdamıyor.

Ziya Paşa haklı: **Milyonla çalan...**

Çıldırmak, bıçağa, tabancaya sarılmak işten bile değil. Hem muhtelis, hem katil olmaktansa, bu unvanın bir tanesiyle iktifa etmek ve vakit geçirmeden, tez elden Emniyet müdürlüğüne koşmak:

— Aman, katil olacağım, yakalayın beni!

Demek daha ehveni şer.

Belki de, ev sahibinin sudan bir bahane ile açtığı tahliye davası aklına gelmiş, onu öldürmek ateşiyle yanmış, fakat kendi kendisinden korktuğu için, yine aynı düşünceyle Emniyet müdürlüğünün yolunu tutmuştur.

Haberi okuduğum günden beri, içimde ikinci bir şahsiyet, peştemallı bir şahsiyet peyda oldu.

Kasaba gidiyorum, etin kilosu yirmi kuruş daha artmış. Sanki belime bir peştemal dolanmış, ayaklarımdaki takunyaları tıkırdatarak kendimi emniyet müdürlüğüne giden yolun üzerinde zannediyorum.

Gazete okuyorum, Hasan Saka:

— Antidemokratik kanun yok!

Diyor, muhalefet lideri Celâl Bayar, onun tam aksi kanaatte. Gel de peştemalı kuşanma, gel de takunyaları ayağına geçirme!

Bu geçim zorluğu, bu antidemokratik kanunlar münakaşası, bu harp ve sulh dedikodusu böyle devam ettikçe korkarım, bütün millet beline bir peştemal dolayıp, takunyalarını tıkırdatarak emniyet müdürlüğünün yolunu tutacak!

— Eski kurultayların tadı yok.
— Tabiî olmaz, şimdi elbiselik ingiliz kumaşı, kahve filân verdikleri yok ki!

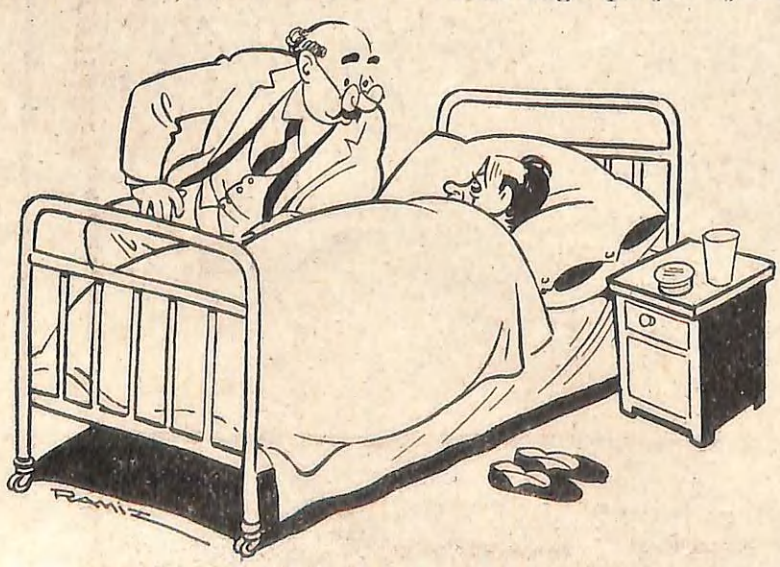

Doktor — Görünürde bir şeyiniz yok...
Hasta — On liracığım var amma, yastığın altına koydum!

SAKA'NAME

I

Çıktı son sözlerin cerîdelerde;
Başbakan sözleri harman değildir!
Bugünkü söz nerde? Dünkü nerede?
Şaşanlar Bâban'la Yalman değildir!

II

Herkesin ağzında kaldı parmağı,
Akletmez oldular hayra yormağı...
Paçayı sıyırdık görüp ırmağı;
Bereket, yolumuz umman değildir!

III

Kollayıp sağ solu, maşrık mağribi,
Başbakan, sözünün olur sahibi,
Yüzünü döndürse gündöndü gibi,
Güneşten ayırmaz; duman değildir!

IV

Kim demiş her taraf gün güneşlikmiş;
Kanunlar topyekûn demokratikmiş;
Meydanda görülen bir kaç eksikmiş,
Bunlar da o kadar yaman değildir?..

V

Kim derse, tıkırdır işler begayet,
Kendini aldatmış olur nihayet.
Milyonla ağızdan çıkan şikâyet
Ud değil, ney değil, keman değildir!

VI

Saka var, sesinden kuşlar ürperir;
Saka var, Terkostan fazla su verir...
Bu sessiz kuraklık şunu gösterir:
Susacak, duracak zaman değildir!

VII

Dilersen şakırsın bülbül misâli,
Dilersen, suyunu tadar hevâli;
Hemen sakalığını görsün ehâli...
Bu insan ormanı, orman değildir!

VIII

Ne diye hatâda bu kadar inat,
Bulunca tek ayak, tek kol, tek kanat?
Kazanır millete eden istinat...
Tersine kanâat, iman değildir!

IX

Benim az görürsen ihtisasımı,
Sor Hakkı Tarık'a, söylet Âsım'ı:
7 Eylül müdür, baş belâsı mı,
Bu halkın derdine derman değildir!

X

Ne demek, askı yok, baskı yok demek;
Çıplağa giyimli, aca tok demek;
Altı hançer midir, altı ok demek?..
Düşün ki, karşıda düşman değildir!

XI

Sanırım, hatâda kılıp da ısrâr
Etmezsin kongre önünde tekrar...
Halkın hak yolunda verdiği karâr
Olağan olaydır, roman değildir!

XII

Ozan'ın pendidir bu kongreye:
Bir yorgan yakılmaz iki pireye!
Makama, maaşa ve sâireye
Konup yan gelmeler şarman değildir!

DELİ OZAN

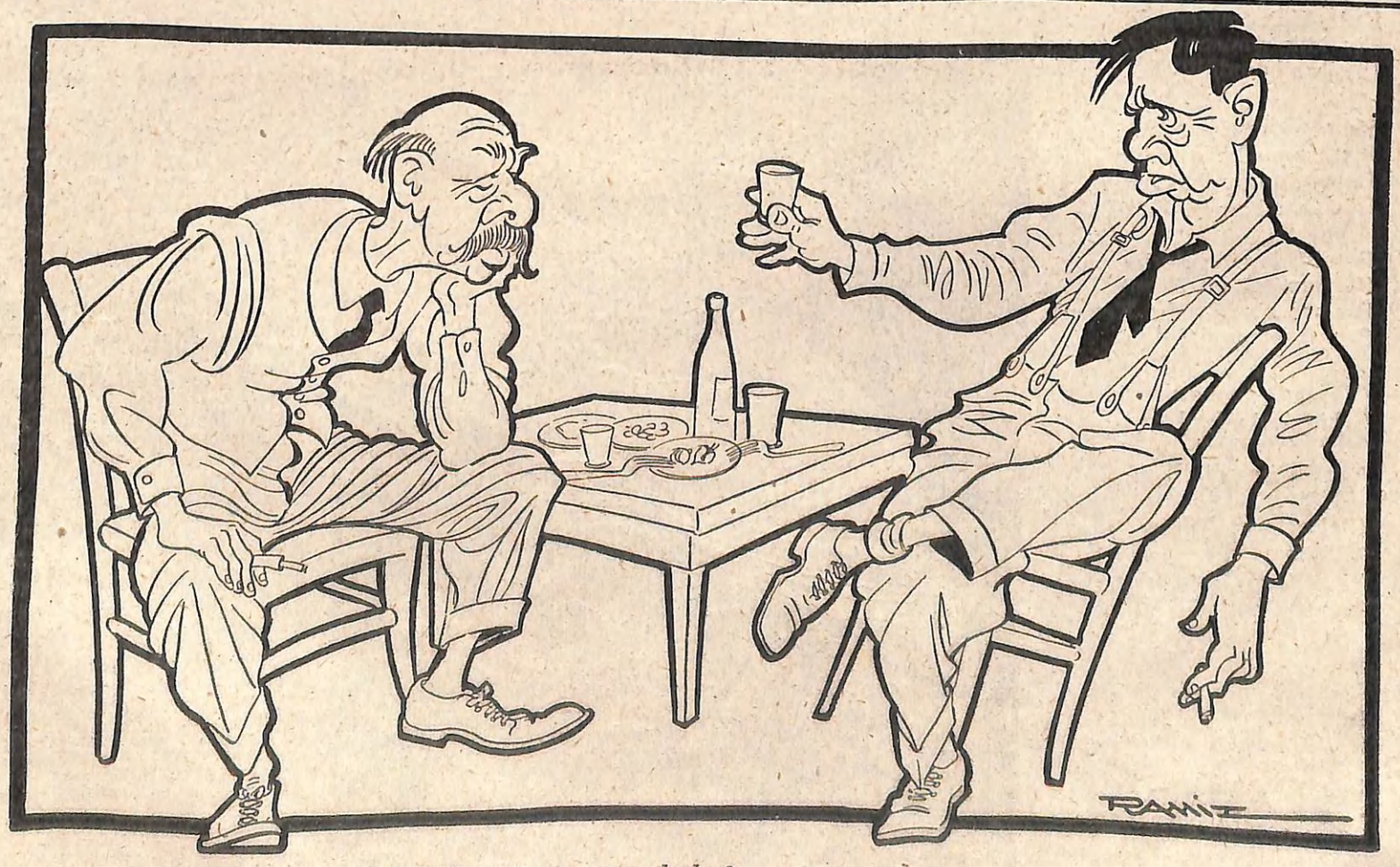

— Niçin rakıya imam suyu derler?
— Ekseriya içip vak'a çıkardıktan sonra imam lâzım olur da ondan!

Yunus Emre ile beraber

Totaliter şerbeti
İçtik elhamdülillah
İktidar denizini
Geçtik elhamdülillah ...

«Kuru iken yaş olduk»
«Ayak iken baş olduk»
«Kanatlandık kuş olduk»
«Uçtuk elhamdülillah...»

Sözümüz değerlendi
Toparlandı derlendi
Atımız eğerlendi
Aştık elhamdülillah

Adımız Recep Peker
(Saraç) ya sabur çeker
Yaranı teker teker
Seçtik elhamdülillah...

Bey, zora boyun eğmiş
Demokrasi de neymiş
Tırpan ne güzel şeymiş
Biçtik elhamdülillah...

Kimmiş o (Celâl Bayar)
Bugün onu kim sayar
Altını ayar ayar
Saçtık elhamdülillah...

Biz çarık giyenlerden
Çalışıp yiyenlerden
Hürriyet diyenlerden
Kaçtık elhamdülillah...

C. H. P. tapusunda
Kul olduk kapusunda
Ciy idik, yapısında,
Piştik elhamdülillah...

Sökmensüere kandık
Pîr aşkına biz yandık
Daha dün başbakandık
Düştük elhamdülillah...

Demiştim vine derim
Utansın (Nihat Erim)
Bir ben bir (Cevdet Kerim)
Coştuk elhamdülillah...

(Kaplan) ın perukesi
Ürkütmesin herkesi
Otorite tekkesi
Açtık elhamdülillah...

(Balta) mız, (Satır)ımız
Sevhimiz, vatırımız
Hic mi yok hatırımız
Sastık elhamdülillah...

Yâr isen barışalım
Kırklara karışalım
Değilsen vuruşalım
Koştuk elhamdülillah...

Gözden sıyrıldı perde
Kalmışız orta yerde
Şef yok görünürlerde
Göçtük elhamdülillah...

Müstensihi:
İzmir: **Kocayörük**

— Hemşire, güzellik müessesesinde sizi yirmi yaşına indiririz diye tam bin beş yüz liramı aldılar...

— Ne şikâyet ediyorsunuz ayol, orada seni o kadar küçültmüşler ki, âdeta çocukluk yapacak yaşa gelmişsin!

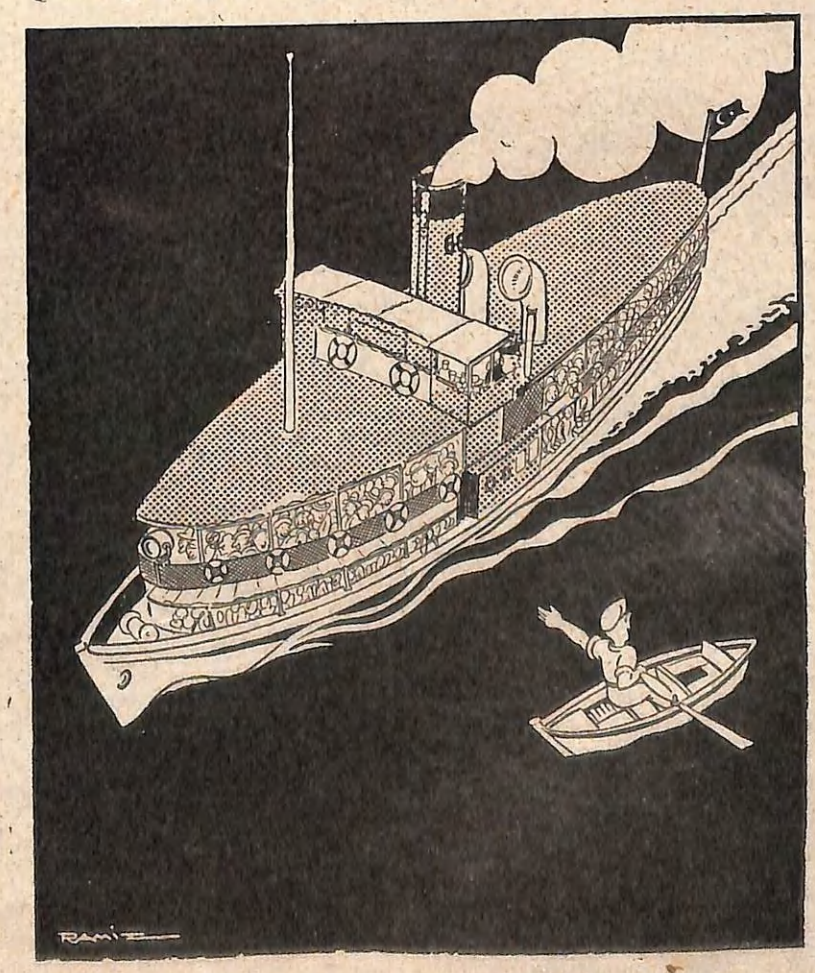

Şehir vapurları kömürsüzlük sıkıntısında:
Sandalcı — Yedek lâzım mı kaptan baba?

İNANDIRMAK

Son dışişleri konferansındaydı. Molotof, Rusyadan bahsederken:

— Baylar, dedi. Emin olunuz, Rusyada ileri bir demokrasi ve hürriyet vardır...

Çok centilmen bir insan olan Marschall:

— Ekselâns, dedi. Sözlerinize inanıyoruz.

Biraz sonra kenferans ara tatili vermişti. Molotof'la Amerika hariciye nazırı, bir kenara çekilmişler, şuradan buradan bahsediyorlardı. Konuşma av hayvanlarından ve avcılıktan açılmıştı. Bir ara coşan Molotof:

— Ben, dedi, geçenlerde Sibiryada bir sürek avında tam dört tane arslan öldürdüm!

Bu sözleri işiten Vişinski, Molotof'un kulağına iğildi:

— Aman yoldaş! dedi. Yavaş gel. Sibiryada arslan olmıyacağını herkes bilir. Çocuk mu kandırıyorsun?

Molotof:

— Haydi oradan! dedi. Senin aklın ermez. Biraz evvel: «Rusyada hüriyet var» dediğim zaman sözlerime inanmadı mı? Buna, haydi haydi kanar!

MUHAFAZAKÂRLIK

Malûm a, Falih Rıfkı Atay Amerikaya Nihat Erimle beraber gitmişti.

O zamanlar, Nihat Erime bayılıyor, onu bir dakika bile yanından ayırmıyordu. Sonraları Nihat Erim, Peker hükûmetiyle Falih Rıfkıya muhalif bir cephe alınca araları açıldı.

Hele şimdi Falihi görmeyin, kendisinden ebedî suretle ayrılan (Ulus) başmuharrirliği pöstekisine Nihat Erimin kurulduğunu gördükçe küplere biniyor.

Bir kaç gün evvel Falih Rıfkı Atay, Parkotelde eski (Akbaba) cı, yeni (Diken) ci Yusuf Ziya Ortaçla buluşmuş dertleşiyorlardı.

Söz, Nihat Erimden açılınca Falih Rıfkı:

— Şu Nihat Erime şaşıyorum, dedi. Evvelce hürriyet kızının başından aşağı bir şal geçirdi, şimdi de soymağa uğraşıyor!

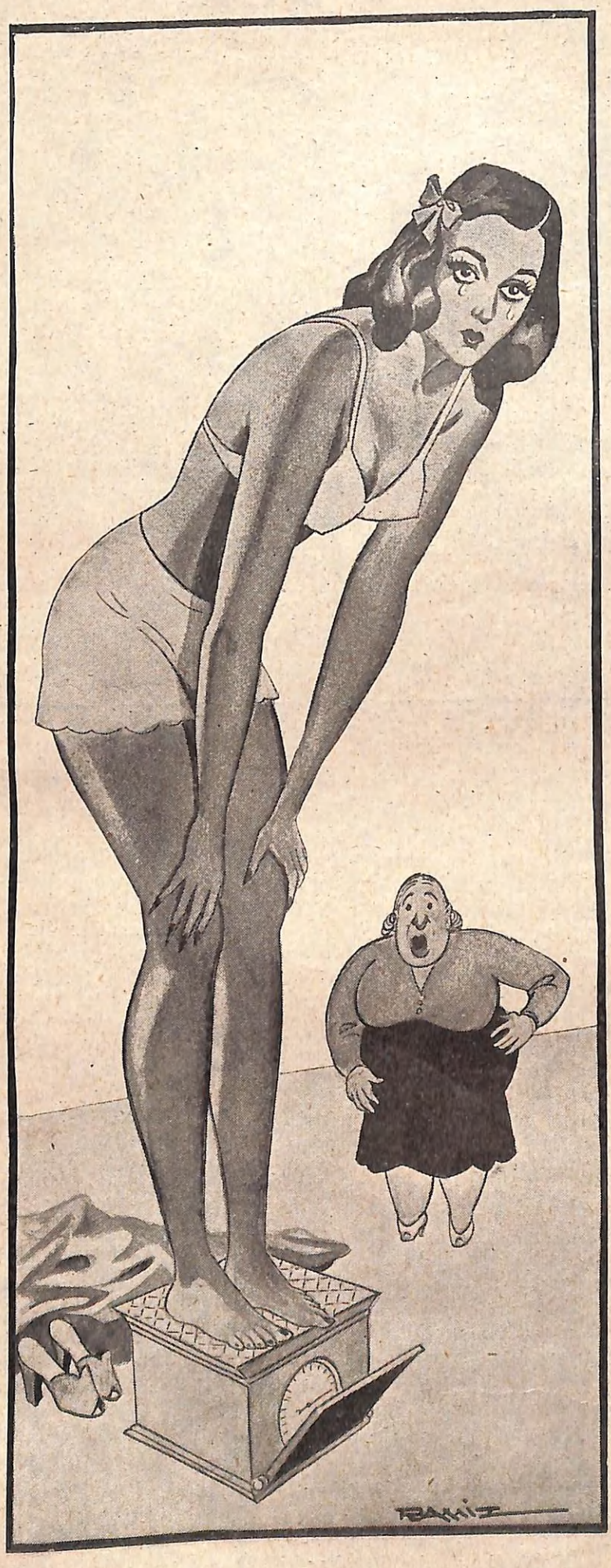

Anne — Kilon artmış diye ne ağlıyorsun, bir dirhem et bin ayıp örter...

Kız — Ona ağlamıyorum, ayıplarımı örtmek için daha çok et lâzım diye ağlıyorum!

Betarz-ı Kudema

Peri-i hürriyeti davet

Tanrım seni bir gün bana ihsan edecektir
Pür mihnet olan gönlümü şâdan edecektir

Gel, ey meleğim, bekliyorum râhını her an
Gelmen beni bülbül gibi cûşan edecektir

Gelmenle olup —ben dahi— millet gibi dilşat
Çektiklerinin hepsini nisyân edecektir

Yurdum olarak cennet-i âlâya müşâbih
Nâzırları umrânına hayran edecektir

Gelmen evet, ey sevgili, yok şüphe ki derhâl
Dünyayı münafıklara zindan edecektir

Hırsızlara terkettirerek dârı ,diyârı
Hâinleri berbâd-u perişân edecektir

İzzet verecek varsa kimin akl-u zekâsı
Hımbılları hep hâk ile yeksân edecektir

Milletten apartılmış, uğursuz paralarla
Yükselmiş apartmanları vîrân edecektir

Bağdaştıracak (Pars) ları, âhir kuzularla
(Kaplan) ları tavşân ile seyyân edecektir.

Hatırlatarak eski fena işleri her gün
(Ökmen) leri, (Sökmen) leri giryân edecektir

Kardeş yapacak (Yalçın) ı (Yalman) ı zamanla
Yaptıkları kavgâya esef - hân edecektir

Yüzdürse de bay (Esmer) i katran denizinde
(Dâver) Beyi bir tekneye kaptân edecektir

(Bankoğlu) nu sevkeyliyerek câmide va'za
(Hamdullah) ı bir hâfız-ı Kur'ân edecektir

İfrat-ı kederden apışan (Mehmed Emin) i
Nâlendelerin bezmine şamdân edecektir

Çok ağlatacak (Çağlar) ı bağlar arasında
Çeşmânını mânend-i şadırvân edecektir

Hasret yaşatıp mîr-i (Süreyyâ) yı huzûra
(Püskülsüz) ü külhan gibi sûzân edecektir

Top attırarak (Nâzım) ı devrâna barutsuz
Gösterdiği hırçınlığa pişmân edecektir

(Râsıt) o zaman boş duracak sanma, azîzim
Gafilleri harmân ile çormân edecektir.

Râsıt

SALON

Bütün zevk sahibi insanların beğendiği ve kapıştığı bu harikulâde mecmuanın ikinci sayısı da çıktı. Vakit kaybetmeden hemen alınız, sonra bulamıyacaksınız.

Kısmetinde olanın

DOĞURAN LİRA

«Doğuran lira» kulübünün azâsı, gün geçtikçe ,çığ gibi artıyor. Piyangomsu her paralı işe gösterilen rağbet, doğuran liranın etrafını da hincahınç doldurdu.

Bir okurum, tâ Ordudan bana mektup yollamış. Doğuran lira hakkında bir evvelki sayıda yazdığım yazıyı okuduğunu, ama, yine de cesaretini kaybetmediğini, beni ille bu kulübe sokmağa karar verdiğini söylüyor. Mektubun içinde, matbaa baskısı beş yaprak kâğıt, üzerinde beş tane isim, bu isimlerden birincisine bir lira göndereceğim, sonuncusunu sileceğim. Sonra bekliyeceğim. Bu iş döne dolaşa, günün birinde benim ismim listenin başına geçecek, ben, azâmi bir ay içinde 3125 lira kazanacağım.

Muhterem okurumun, üstelik zahmetlere katlanarak, bana kolaylık olsun diye, doğuran lira mektuplarını bir de matbaalarda bastırıp göndermesi beni mahcup etti.

Mahcup etti ama, ikna etmedi.

Efendim, hayatta benim, naçizane bazı tecrübelerim vardır.

Herkes toprak tutar, altın olur ya, benimki tersinedir. Elime bir avuc altın koyun, göz göre toprak kesilir.

Dünyanın en doğurgan lirası, fakirin kesesinde öyle bir kısırlasır ki, korkarım, doğuran liranızın zürriveti benim elimde tükendi dive, varın ahrette on parmağınız yakamda kalır.

Hem, benim bir kusurum daha vardır. Pek sinirli adamımdır. Altını toprak eden bahtımı görmem de, yolladığım liranın sahiden doğuracağına inanıveririm, 3125 liravı ha aldım, ha alıyorum dive beklemeğe kalkısırım.

Nene gerek, sevgili okurum, beni rahat bırak. Tek liraya bir ayda 3125 lira doğurtmak, lâvta ile cocuk almaktan dahi sıkıntılı istir. Rahat bırak beni, dokuz doğurtma!

—O—

İHBARLI TEFTİŞ

Mahalle içinde, durmadan duman saçarak sabahtan akşama kadar gümbürtü koparan fabrikalardan, mahalle halkı şekvacı olmuş. Mesele Şehir Meclisine aksetmiş, bir heyet toplanmış, mahallinde işi incelemişler. Bu incelemeden ne şikâyetçilerin, ne de mahalle ihtiyar heyetinin haberi varmış.Tabiî, incelemeye tâbi gürültücü fabrikaların da olmamak gerek, değil mi? Yooo, ne gezer! Onlara önceden haber verilmiş. Biz falan gün, falan saatte geliyoruz, sizi teftiş edeceğiz denilmiş zahir, onlar da gereken tedbirleri alıp, gürültüyü ve dumanı kesmişler. Mahalle halkı simdi de bundan şikâyetçi.

Bu işte şaşılacak hiç bir şey yok.

Bir müddet evvel, kalabalık bir carşıda kendi gözümle gördüğüm bir hâdiseyi bununla karsılastırdım, birbirini tıpatıp tutuyor.

Belediye memurları, pürte lâş, dükkân dükkân dolaşıp, kaldırımdan dısarı taşmış zerzevat küfelerini, cıkıntılı yemiş sergilerini, dükkân önlerine dökülmüs süprüntüleri dükkân sahiplerine toplattırıyorlardı. Sordum: «Müdür bey teftişe gelecek!» dediler. Merak edip bekledim. Az sonra, müdür bey sökün etti. Maiyetindeki heyetle birlikte, sağına soluna heybetli nazarlar atfederek geçti, gitti.

O gittikten sonra, küfeler, sandıklar, sepetler, yemişler, lâhanlar, pırasalar, hattâ çöpler, tekrar eski mevkilerini aldılar.

Belediye talimatnamesinde «teftiş dediğin böyle olur» diye bir madde yazılı olmadığı ne malûm?

—O—

KURNAZLIK ETMİŞ

Tefenni'nin bir köyünde, belediye reisi, belediye âzalarını üç defa toplantıya çağırmış, gelmemişler. Altı kişi imişler, reis, altısını da müsta'fa saymış.

Haklı, diyeceksiniz. Evet, ama bir ufacık nokta var.

Bu altı azânın altısı da demokratmış. Toplantıya çağırıldıklarından haberleri de yokmuş.

Şimdi, kendi kendine gelin güvey olan belediye reisini valiye, kaymakama sikâyet etmişler, dava büyümüş.

İki taraftan biri elbette haklı çıkacak.

Hâdisenin anlatılışı doğru ise, demokratlar haklı.

Ama bir de bakarsınız, belediye başkanı haklı çıkar. Meselâ şöyle bir müdafaada bulunur:

— Efendim, demokrat demek, yarım adam demektir. Bu kelimenin sonundaki krat, bizim şu kuyumcu ölçüsü kırat var ya, işte ondan gelir. Demo, malûm. Fransızca «dömi» den alınmıştır, yani yarım. Şu halde, demokrat demek, yarım kırat demektir. Bunlar altı kişi; yarımşardan, etti mi üç. Yarım adama, tam tedbir fazladır. Yazı ile çağırıp tam davet yapmağa lüzum görmedim, karanlıkta göz kırptım, içtimaa gelmediler. Şimdi kabahat bende mi? Hakca söyleyin?

Adam haklı!

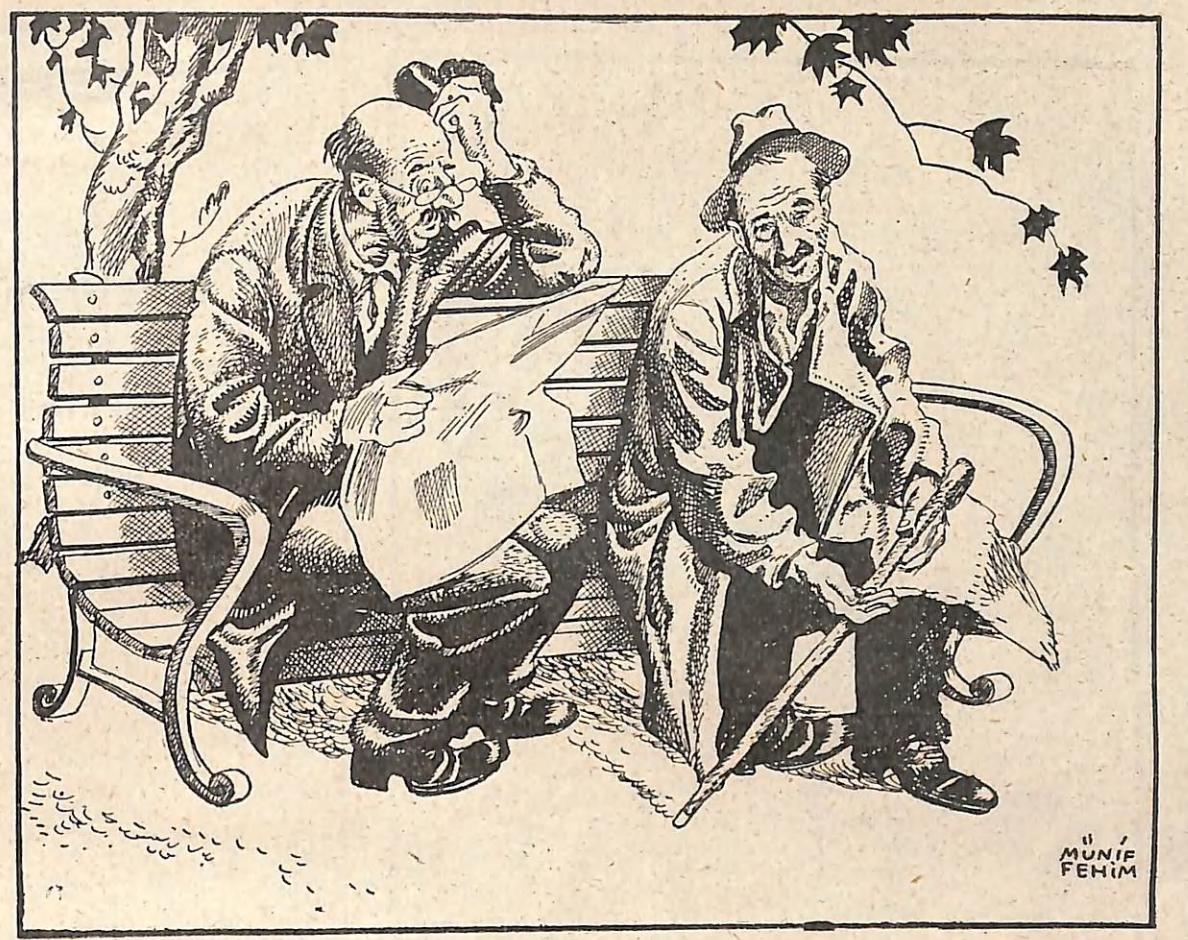

— *Eğer hayat ucuzlarsa ne yaparsın?*

— *Ne delilikler etmem ki, her sene çamaşır değiştirir, her ay tıraş olur, her hafta sigara alır, her gün yemek yerim.*

— *Halk Partisi Kurultayı elektrikli bir hava içinde müzakereler yapmış...*

— *Âlâ, kömürsüz kalınca Elektrik idaresi de bir kurultay toplasa da ışıksız kalmasak!*

Çömezin Röportajları:

72

Kurultay erkânıyle konuşuyor

Çizen : RAMİZ

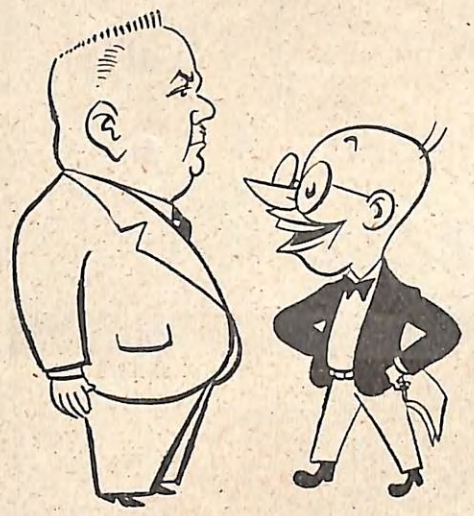

Çömez — Kurultay üyeleri arasında ayrılık var mıydı?

K. K. Bekir — Hayır, Meclisteki gibi, yer olmadığı için sık sık oturmuşlardı!

Çömez — Siz otuz beşlerden misiniz, kırklardan mı?

Falih Rıfkı — Kırıklardan!

Çömez — Parti, kendine başkan kimi seçmeli?

Hüseyin Cahit — Yüksek kulelere fırıldak takmak âdettir!

Çömez — Siz başkanlığı neden istemediniz?

Saracoğlu — Sütten ağzım yandı, yoğurdu üfleyerek içiyorum!

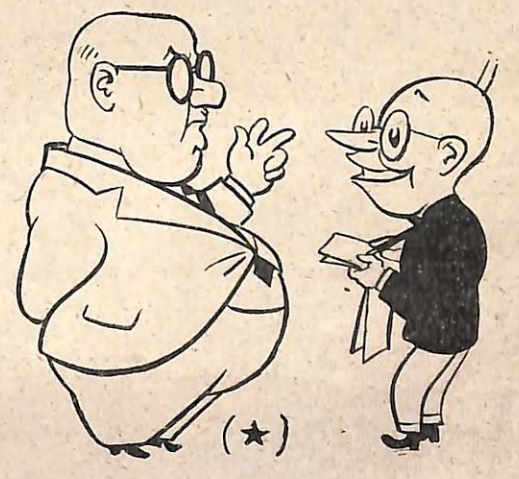

Çömez — Kurultayda söyliyecek misiniz, dinliyecek misiniz?

Recep Peker — Dinlenmeyi tercih edeceğim!

Çömez — Kurultayda Parti ile hükûmet nasıl taksim edildi?

Hasan Saka — O sana, bu sana, hükûmet kaldı Hasana!

Çömez — Şu kırklarla otuz beşler arasında ne kadar fark var?

Hilmi Oran — Bir beşlik!

Çömez — Kurultay sizi tatmin etti mi?

Hamdullah Suphi — Hayır, tekkeleri biz bekledik, çorbaları başkaları içti!

NOT: Sayın Recep Peker, resminizi benzetemedimse kusura bakmayın, bir kaç hafta içinde unuttum.

Çömez

Hikâye

Karısı

Yazan: ÇALÇENE

Fahreddin Canıyanık, Beyoğlunda pasaja uğramış, hususî otomobilini bir kenara çekmiş, biraz çerez almış ve çiçekçiye koskocaman bir buket yaptırtmıştı.

Tekrar otomobiline girerken:

— Karıcığım, bu çiçeklere bayılacak, diyordu. Ne kadar zaman var ki, evimi âdeta ihmal ediyorum. Körolası işler.. Bir türlü yakamı bırakmıyor ki... Hazır bu akşam, evde hizmetçi de yok, karımla şöyle başbaşa bir âlem yaparız.

Fahreddin Canıyanığın karısı Belkıs, müstesna güzellikte bir kadındı .Bu müstesna güzelliğin tabiî bir neticesi olarak da, kendisine kur yapmak için fırsat kollayan bir çok erkeği etrafına celbetmişti. Bu hal, gözünden kaçmayan Fahreddin Canıyanık, bir gün canının adamakıllı yanmamasını temin maksadiyle tedafüi bir takım tedbirler almıştı. Bu tedbirlerin en başında geleni balolara, hususî davetlere, yani tehlikeli mıntakalara uğramamaktı. Kıskandığını belli etmemek için bunu da gayet büyük bir ustalıkla yapıyordu.

Meselâ, karısı bir gün ona:

— Cuma akşamı, Saime hanımefendi büyük bir ziyafet tertip etmiş. Ziyafete bütün artistler, muharrirler davet edilmiş, bizi de telefonla çağırdı...

Dedi mi? Fahreddin Canıyanığı görmeyin. Âdeta dört kollu bir çengi oluyor, çok büyük bir memnuniyet gösteriyor:

— Aman, ne iyi, ne iyi?

Diye lâfa başlıyor, o akşam karısının giyeceği elbisenin münakaşasını bile yapıyordu. Fakat... Ziyafet cuma akşamı mıydı? Perşembe günü, gece yarısı eve bir yıldırım telgraf. Tabiî herkeste bir telâş, bir telâş:

— Aman nereden gelmiş?.

Hiç bir şeyden haberi yokmuş gibi davranan Fahreddin Canıyanık, gözlerini uğuştura uğuştura telgrafın çekildiği yerin ismini okuyor:

— Gemlikten.. hayırdır inşallah!

Telgrafın metni bir felâket haberini veriyor:

«Büyük makina bir arıza yaptı. Burada çalıştıracak kimse bulamadık. Yağ satış zamanı, elimizde kâfi miktarda istok bulunamıyacak. Ne yapılacağının iş'arı.»

Fahreddin Canıyanığın Gemlikte büyük yağ fabrikaları vardır. Kendisi de, Avrupada tahsil etmiş bir makine mühendisidir.

Tabiî başlıyor söylenmeğe:

— Hay Allah müstahakını versin! Şimdi ne halt edeceğiz?

Oflar, puflar, odanın içinde gezinmeler. Karısı onu teselli etmek lüzumunu hissediyor:

— Üzülme kocacığım. Sen gider, yaparsın makineyi.

— Ya, yarınki ziyafet?

Karısı gülümsüyor, onun yanaklarını öpüyor:

— Düşündüğün şeye bak kocacığım. Ne çıkar, telefonu açar, özür dilerim.

Tabiî, Fahreddin Canıyanık, üç gün ortalarda yok. Malûm a, resmîsi Gemlikte. Halbuki, yeni tanıştığı Muallâ ile Büyükadada bir evde kapanmış, âlem eylemektedir.

Esbabı mucibesi her zaman değişen bu balo ve ziyafet kaçışlarının, bu kabil tatlı neticeleri de Fahreddin Canıyanığın, canına can katmaktadır. İki gün evvel de, böyle dört günlük kaçamak yapmış, artık çok özlediği karısiyle bu akşam başbaşa kalmayı canına minnet bilmişti.

Otomobilini bahçesindeki hususî garaja çekti, nevale paketleriyle buketi eline aldı ve apartımanın kapısını usulca açtı. Maksadı anî olarak karısının karşısına çıkmak, onu bir çocuk gibi ürkütmekti.

Yatak odasının kapısını birdenbire açtı. Çünkü karısı,

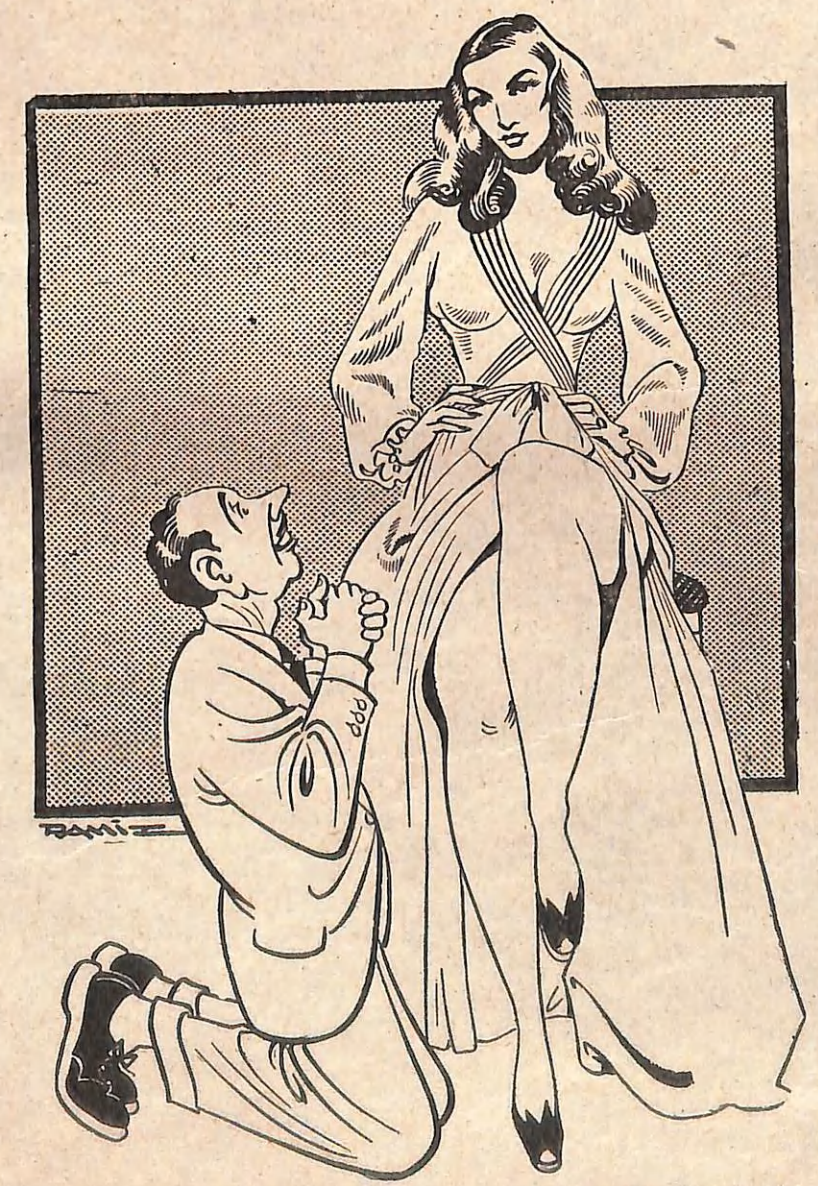

Delikanlı — Sevgilim, niçin bazı kızlar, öpüleceklerini hissettikleri zaman heyecana kapılırlar, kekelemeye başlarlar?
Kız — Bi... bi... bi... bilmem ki!

boş zamanlarını daima burada geçirirdi. Yoktu. Karyolanın üzerine, koltuklara karısı elbiselerini gelişi güzel atmıştı. Halbuki marazî denecek kadar titiz bir kadındı. Her şeyin muntazam olmasını isterdi. Bu dağınıklığa bir türlü akıl erdiremedi. Hafifçe dudaklarını büktü:

— Salonda olacak...

Diye düşündü ve yatak odasından dışarı çıktı. Salona usul adımlarla girdi: Hayret! Burası da bomboştu. Yalnız... Evet yalnız, orta masanın üzerinde nazarı dikkati celbetmesi için konmuş zehabını veren pembe bir kâğıt duruyordu. Üzerinde de hokka kalem.

Fahreddin Canıyanık, müphem bir korku içinde masaya yanaştı. Bu, karısının kullandığı mektup kâğıdını aldı, üzerinde bir tek satır vardı:

«Elveda, beni artık hiç göremiyeceksin!»

Yazı karısınındı. Beyninden vurulmuşa döndü, olduğu yere, bir kanapenin üzerine bir külçe halinde yığıldı.

Nihayet korktuğu başına gelmiş, karısı kendisini terketmiş, kaçmıştı.

Birden ayağa fırladı:

— Çıldıracağım!

Diye söylendi ve gayrı şuurî bağırdı:

— Belkis, Belkis!..

— Aaaa!. Geldin mi nonoşum?

Karısı, sırtına bornuzunu geçirmiş, ıslak saçlarını kurulayarak salona girmişti:

— Daha geç gelirsin zannile banyoya girmiştim, dedi. Çıkmak üzereyken sesini duydum.

Fahreddin Canıyanık, yorgun, bitkin, hırçın bir sesle üzerinde bir satır yazı bulunan kâğıdı uzattı:

— Bu, ne?

Karısı ,bir şey anlamamıştı. Gülümsedi:

— O mu? dedi. Çok sevdiğim bir şarkı. Radyoda sık sık söylüyorlar. Fakat güftesini bir türlü anlıyamıyorum. **Bu akşam, bir tek mısraını zaptedebildim de yazdım!**

FIKRALAR

Bravo!

Karısından, çok memnundu; onun meziyetlerini anlata anlata bitiremiyordu.

— Beni o kadar düşünür ki, gözümü çöpten korur.

Arkadaşı pek inanır görünmüyordu.

— Yok canım?

Dedi. Öteki ısrarında devam etti:

— Evet. Meselâ, kavga ettiğimiz zaman, masanın üzerinden kaldırıp çay fincanını kafama atacak olsa, gözüme girmesin diye, kaşığı içinden çıkarmayı unutmaz.

Hayır sahibi

Heykeltıraş Kenan Yontunç bir arkadaşına rastladı. O:

— Hayrola yahu! dedi. Dün akşam koşa koşa bir yere gidiyordun. Arkandan o kadar seslendiğim halde bir türlü duyuramadım. O kadar telâşlı idin ki... Bunun sebebi ne idi?

Heykeltraş Kenan gülümsedi:

— Sorma, dedi. Bir kavgaya mâni olmak istiyordum.

Arkadaşı hayretler içinde kaldı:

— Ya, öyle mi? dedi. Kim kiminle kavga edecekti?.

Kenan kısaca bir cevap verdi:

— Karımla ben!

Pahalı mal

Yine o ezeli kadın bahsi açılmıştı. Arkadaşı:

— Zeki kadın kendisini pahalıya satmasını bilir, diyordu.

Suat Şakir itiraz etti:

— Bilâkis! dedi. Zeki kadın kendisini evvelâ ucuza satar, derhal müşteri bulur. Ondan sonra ne yapar yapar, kendisini pahalıya maleder.

Hele!

Hamdi Varoğlu, bir arkadaşiyle İstiklâl caddesinden geçiyordu. Bir apartımanın kapısının önüne sıhhî imdat otomobilinin dayanmış olduğunu gördüler. Az sonra da içeriden sedye ile bir adamı çıkardılar, otomobile soktular. Arkadaşı:

— Acaba, dedi. Zavallıya ne olmuş?

Hami Varoğlu:

—Görünüşe bakılacak olursa, dedi. Karısını dövmüş olacak!

Yüz yüze

Mişon, bir alış-veriş işinden dolayı Kevork Kalaycıyana kızmıştı. Salamon'la dertleşirken onun aleyhinde attı, tuttu ,söylemediğini bırakmadı, yedi ceddinden yedi geleceğine kadar sövdü.

Salamon, onu teskin etmek için :

— Böyle sinirlenmekten fayda çıkmaz, Mişon, dedi. Ben senin yerinde olsam, bütün bu lâkırdıları onun yüzüne söylerim, içimi dökerim...

Mişon acı acı başını salladı:

— Ben de öyle yapacaktım ama, gel gör ki köpoğlusunun telefonu yok!

Ağır ceza

Karı-koca kavga etmşiler, döğüşmüşler ve neticede erkek karısını hafifçe yaralamıştı.

Kadın, inadında ısrar etti, kendisine aynı zamanda meşhur bir hanende de olan avukat Suadı vekil olarak tutmuştu.

Mahkeme günü, avukat Suat, kocayı şiddetle itham ettikten sonra:

— Karısına karşı el kaldıran adamın, ağır cezaya çarptırılması lâzımdır, dedi. Huzurunuzda adaletin tecellisini ister ve yaralayanın, yaralı eşinin yanında mecburî ikamete mahkûm edilmesini talep ederim!

Keder

Muharrir İbrahim Hoyi, arkadaşlarının kederlerini paylaşmanın insaniyet vazifesi olduğunu müdriktir. Ahbabının anlattıklarını dinledikten sonra:

— Canım! Boş ver! dedi. Mademki nişanlın seni bıraktı, başkasına kaçtı, kederini unutmak için bu gece seninle bir güzelce kafaları çekeriz...

Arkadaşı:

— Kabil değil! dedi. Olmaz.

İbrahim Hoyi sordu:

— Neden? Paran mı yok?

Arkadaşı güldü:

— Hayır, dedi, kederim yok!

Bütçe

Mecliste bütçe müzakerelerine başlanması üzerine, lâf bu mevzuda açılmıştı. Biri, hükûmetler gibi ailelerin de bir bütçesi olması lüzumundan bahsediyordu:

— Meselâ ben, her akşam, karımla beraber, otururum, o günkü bütçemizi müzakere ve münakaşa ederim...

Dinleyenlerden biri sordu:

— Peki bunun iktisadî faydasını görüyor musun?

— Görmez olur muyum! Karımla müzakere, münakaşa derken münazaaya başlıyoruz, bir de bakıyoruz ki saat on ikiye gelmiş; bu suretle, sinema, tiyatro ve saire masrafından kurtuluyoruz.

Hırsız var!

Cumhuriyet gazetesinin Ankara muhabiri Meki Sait, ne kadar cesur olduğunu ispat için bir misal veriyordu:

— Geçenlerde bir gece, bir tıkırtı işittim, hırsız geldiğini anladım, merdivenleri dörder dörder atlıyarak hemen aşağı koştum.

Bankacı ve gazeteci Mecdi Sadreddin:

— Ya? dedi. Tıkırtı tavan arasından mı geliyordu?

Şaka derken

Kadın, akşam kocasına kapıyı açtığı zaman hemen onu bir köşeye çekti, kulağına iğildi:

— Hani pazar günü vapurda bir karı kocayla tanışmıştık da lâf olsun diye, «bize buyurun» demiştik. Hatırlıyor musun?

— Evet.

— İşte onlar bunu ciddiye almışlar!

Adam surat astı:

— Allah Allah! Ne anlayışsız insanlarmış!

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Kenan Matbaası — İstanbul

TOMBUL TEYZE

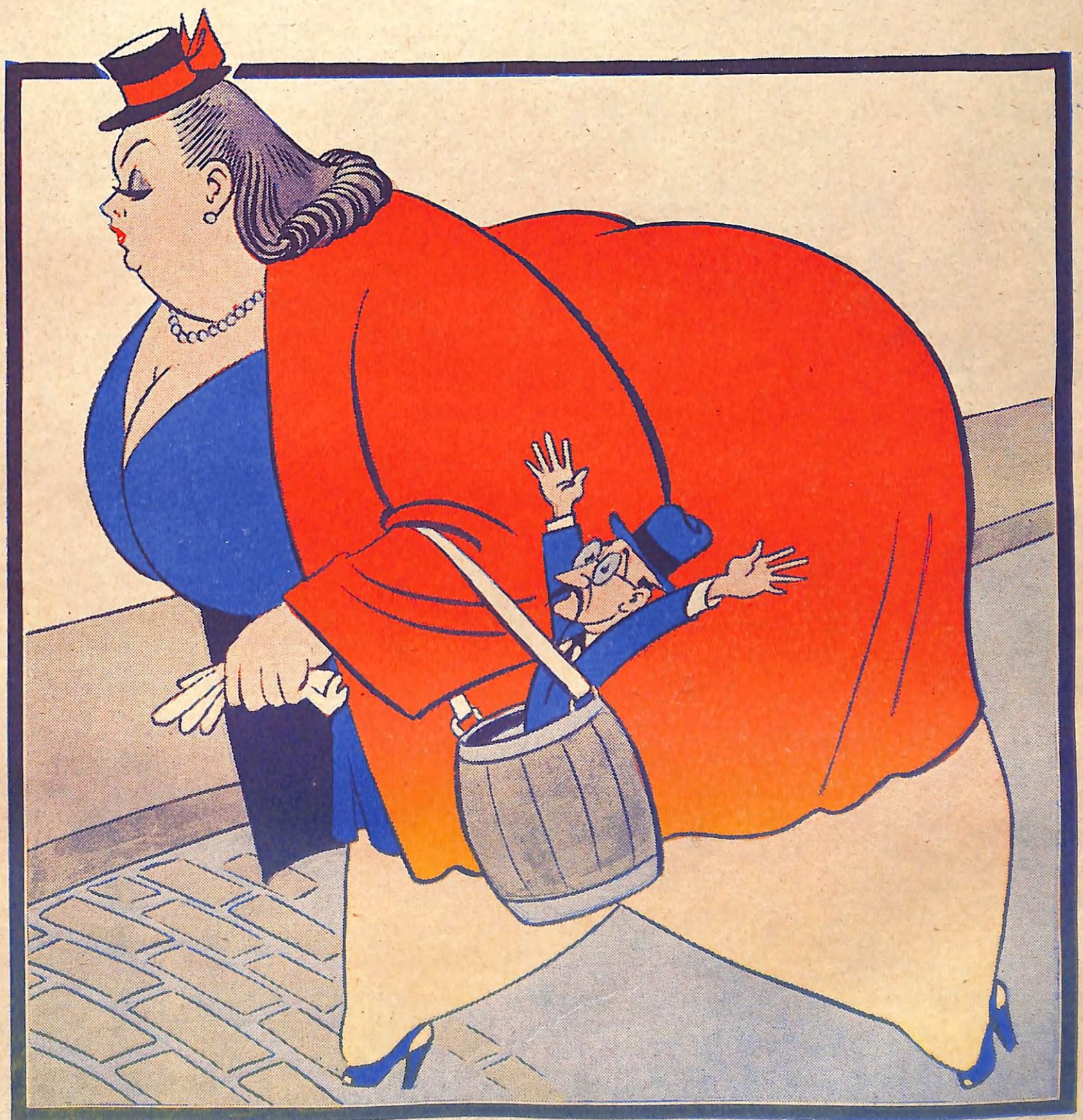

Sıska Dayı — Karıcığım, beni neden fıçıya koydun?
Tombul Teyze — Artık turşu oldun da ondan!

T.T POSTASI

Ankara: Faika Zorluer:
S — Sayın Teyzeciğim,
Kurultaya siz de itirak edecek misiniz?

C — Ben gidemiyeceğim, sayın Recep Peker bana vekâlet edecektir. Yerimi dolduracağından eminim!